

мисль и строго мърмреше Огнянова, когото обичаше и закриляше, за всека опасна дума пуснахтѣ прѣдъ него.

— Азъ се чудж и нѣ на умѣтъ на вѣтрогонцитѣ, дѣто отиватъ да се бижтѣ съ мѣнастирския яръ и блънуватъ дивотии, но не мож да се начудж на побѣлѣли хора, отъ дѣ и тѣмъ да брѣмчи тозъ брѣмбѣръ въ главитѣ... Игрѣйме си съ огъня! Какъ, пететотингодишно царство, дѣто е плашило цѣль свѣтъ, струналя ли се отъ нѣколко хлапаци съ чекмаклии пушки? Вчѣра срѣщнахъ и нашъ Василья, че повлѣкълъ шининето ми къмъ мѣнастиря, и той ще да струналя Турция!.. Азъ го накарамъ да заколи пиле, а той отива да моли нѣкого отъ пктя, та да отрѣже врагѣтъ: страхъ го е да види капка кръвь... Назадъ, му рекохъ, лудетино, ти когото ще убивашъ, него по-добрѣ Господъ да го убие! Ний сме тука въ ада. Бунтъ? Такова нѣщо, не дай Боже, то ще бѣде пропасть!... Нѣма да остане камъкъ тука...

Ганко кафеджиятъ се обади:

— Право има бай Марко. Възстанието е цѣла пропасть за насъ... И той погледнж потона, дѣто стояхж вереснитѣ му въ видъ на цѣли полкове драски отъ тебеширъ.

• Марковиятъ укоръ поразсърди Мича.

— Марко, каза той, ти мждро приказвашъ, но отъ насъ има по-мждри хора, които сж прѣдвидѣли, че всичко това, ще се сбѣдне. Турция, какъ какъ, трѣбва да падне.

— Азъ не вѣрвамъ на вашитѣ пророци, каза Марко, като подразбираше съ това Мартинъ Задека, въ когото религиозно вѣрваше бай Мичу. Не твоятъ Задекъ да ми го каже, ами царъ Соломонъ да дойде тука, пакъ нѣма да му вѣрвамъ, че можемъ направя нѣщо... Дѣтински работи не сж.

— Ама, виждъ Марко, ако е рѣчено отъ Бога? забѣлѣжи попъ Ставри.

— Отъ Бога е рѣчено да си налѣгаме парцалитѣ